

பாரதியார் கதைகளில் அறக்கருத்தாக்கங்கள்

ஜா. ஜூலி பிரதிபா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, டோக் பெருமாட்டி, கல்லூரி, மதுரை-625002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Moral Implications in the Stories of Bharathiyar

J. Jullie Prathiba a, *

^a Department of Tamil, Lady Doak College, Madurai-625002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

jullieprathiba@ldc.edu.in

Received: 11-07-2022

Revised: 19-09-2022

Accepted: 02-10-2022

Published: 10-12-2022

ABSTRACT

India is a repository of stories. The stories are mostly in the spoken language of the people. The origin of the stories in Tamil is very old. There is not enough evidence to define its origin, but it can be traced back to the time of the Tolkappiar. It can be seen that Mahakavi Bharathi was also adept at the creation of stories and at the same time his stories were intended to convey the influences of moral values. Moreover, it is possible to see that stories are based on ideas about the people who traveled with them during the period in which they lived and the people they have seen. In Bharathiyar's stories, there is much to be seen in that true events are presented in the form of stories without imagination. It can be seen that Bharathiyar is seen from a slightly different point of view from other writers. Bharathiyar's stories are designed to illustrate the principles of justice that are applicable to all times. He has elaborated on the ethical considerations for personal development. His specialty is that he has set up stories in a very simple style without too much empty fiction. In this way, the purpose of this article is to highlight that Bharathiyar's stories are stories based on individual morality with the common good intention of promoting morality among the people.

Keywords: Bharathiyar, Stories, Spoken Language, Tolkappiar

முன்னுரை

தணியாத தமிழ்க்காதல் தேசபக்தியாகி சுதந்திரவேட்கை சமதர்மப்பற்றாகி உலக மக்களோடு மட்டுமல்லாமல் உயிரினங்கள் அனைத்துடனும் உறவுகொண்டு புதியதோர் உலகு படைக்கத் தம் பாட்டால் பாதை வகுத்தவர் பாரதியார் எனில் அது மிகையன்று. தமிழ் நாட்டில் இலக்கிய வித்திட்ட பாரதியின் பாடல்களால் தேசியக் களங்கண்டதை நாடறியும். பாரதியார் கவிதை கட்டுரை காப்பியம் பாடல்கள் போன்றவற்றைப் படைத்த அதே சமயத்தில் கதைகளையும் எழுதத் தவறவில்லை. பாரதியாரின் கதைகளில் மிகுதியும் தனிமனித அறக்கருத்தாக்கங்கள் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும் தமது வாழ்வில் நிகழ்ந்த உண்மைச் சம்பவங்களையும் கதை வடிவில் தரத் தவறவில்லை. தாம் கண்ட மற்றும் தம்முடன் இணைந்தே பயணித்த மாந்தர்களின் வாழ்வியலைக் கதைவடிவில் படம் பிடித்துக்காட்டி அதன்வழி அன்றாட வாழ்விற்குத் தேவையான அறக்கருத்தாக்கங்களை எடுத்துரைப்பது பாரதியாரின்; தனிச்சிறப்பு எனில் அது சாலப்பொருந்தும். பாரதியாரின் கதைகளை உற்றுநோக்கும் போது சில கதைகள் மிகநீண்ட கதைகளாகவும் சில கதைகள் சிறிய அளவினை உடையதாகவும் காணப்படுகின்றன. சில கதைகள் முந்தைய கதை நிகழ்ச்சிகளின் தொடர்ச்சியாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. மக்களிடம் அறச்சிந்தை ஓங்கவேண்டும் என்ற

பொதுநலநோக்கோடு தனிமனிதம் சார்ந்த கதைகளாகப் பாரதியாரின் கதைகள் அமைந்திருப்பதை எடுத்தியம்புவதே இவ்வாய்வின் மையநோக்கமாகும்.

அறம் - விளக்கம்

சமுதாயத்தில் மகிழ்ச்சியும் அமைதியும் நிலவ வேண்டுமெனில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனக்கென்று சில கடமைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தக் கடமைகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளின் தொகுப்புகளைத் தான் நாம்; அறம் அல்லது மதிப்புகள் (Values) என்று கூறுகிறோம்.

அறம் பற்றி விளக்கம் தர முற்படும் போது “அறு + அம் = அறம் அறுக்கப்பட்டது. மனு முதலிய நூல்களால் இன்னன செய்க இன்னன தவிர்க என வரையறுத்துக் கூறப்பட்டமை பற்றி ‘அறம்’ என்பது அங்ஙனம் அறுத்துரைக்கப்பட்ட தருமத்திற்காயிற்று. ஈண்டு ‘அம்’ செயப்படு பொருண்மை விகுதி தொழிலாகு பெயர்” என்பார் (Suryanarayana Sastri, 2012).

சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கு ஏற்ப அந்தந்தக் காலகட்டத்தில் உருவாகும் அறங்களும் உண்டு. என்றென்றும் மாறா அறங்களும் (External Values) உண்டு. நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகச் சமுதாயத்தில் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும் தமிழர் பண்பாடு என்பது என்றென்றும் மாறா மதிப்புடையதாகும்.

கதைகளின் நோக்கங்கள்

கதை கூறப்படுவதற்கான நோக்கங்கள் பலவாக இருந்தபோதிலும் அவற்றினை வரையறை செய்து விளக்க முற்படும்போது “அச்சவுணர்வு இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் காணும் முயற்சி வாழ்வியலில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளால் மக்கள் மனதில் நேர்ந்த பாதிப்பு உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை அறம் உரைத்தல் முதலியவைகள் கதைகள் தோன்றக் காரணம் என்பர்” என தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார் (Sakthivel, 1995). கதைகளின் நோக்கம் மக்களுக்கு அறக்கருத்துக்களை உணர்த்துவதாகும். கதைகள் மக்களுக்கு முறைசாராக் கல்வி போன்று உலகியல் அறிவைப் புகட்டுவதோடு பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக மட்டுமன்றி அறநெறியையும் போதிக்கின்றன. வளரும் குழந்தைகளுக்கு நீதி போதனைக் களஞ்சியமாகவும் கதைகள் திகழ்கின்றன.

தாய் சொல் கேள்

தாய் சொல்லை அவமதித்தல் கூடாது. அச்சொற்கள் பொருள் பொதித்தன என்ற கருத்தை மையமிட்ட கதை ‘இருள்’. திடசித்தன் என்ற அரசன் அவனுடைய உறவினர்களிலே சிலர் விரோதத்தினால் அவனுக்குப் பல தீங்குகள் செய்தனர். ஒரு நாள் அவன் நித்திரை செய்யும் போது எதிரிகள் அரண்மனை வேலைக்காரரிலே சிலரை வசமாக்கி உள்ளே நுழைந்து அவன் கால்களைக்கட்டி எடுத்துக்கொண்டு போய் சமீபத்திலிருந்த மலைச்சாரலில் ஒரு குகைக்குள்ளே போட்டு வெளியே வரமுடியாதபடி ஒரு பாறையால் மூடி வைத்துவிட்டார்கள். இவ்வளவுக்குமிடையே அவன் கண்விழிக்காதபடி மூக்கிலே ஒரு மயக்கப் பச்சிலையின் சாற்றைப் பிழிந்து விட்டார்கள். நெடுநேரம் கழிந்தபிறகு பச்சிலைகள் மயக்கம் தெளியவே அரசன் கண்ணை விழித்துப் பார்க்கும்போது கைகால் கட்டுண்டு தான் பேரிருளிலே கிடப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். எங்கிருக்கிறோம் என்று சிந்தித்தான். இடம் தெரியவில்லை. எழுந்துநிற்க முயற்சி செய்தான். சாத்தியப்படவில்லை. தாகம் நாக்கை வறட்டிற்று. கண்கள் கழன்றன. “அப்போது அவனுடைய தாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்த மந்திரமொன்று நினைப்பு வந்தது. உடனே உச்சரித்தான். தாய் இறந்து போகும் சமயத்தில் அவனை அழைத்து அந்த மந்திரத்தை அவன் காதிலே உபதேசம் செய்துவிட்டு ‘மகனே உனக்கு எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்த சமயத்திலும் நீ இம்மந்திரத்தை உச்சரித்தால் விலகிப் போய்விடும்’ என்று சொல்லியிருந்தாள். இப்போது அதனை உச்சரித்தான். ‘கரோமி’(செய்கிறேன்) என்பதே அம்மந்திரம். கரோமி கரோமி கரோமி

என்று மூன்றுதரம் சொன்னான்” அவன் தளர்ந்த சமயங்களில் சோர்வடையாதே செய்கை செய் என்றது தொனி. கரோமி கரோமி கரோமி செய்கிறேன் செய்கிறேன் செய்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது ராஜதானி போய்ச்சேர்ந்தான். பிறகு அவனுக்கோர் பகையுமில்லை”. இக்கதையில் ‘திடசித்தன்’ என்று பாத்திரத்திற்குப் பெயரிடும் முறையில் மிகுந்த துணிச்சலுடன் செயல்படும் பாத்திரமாக ‘சித்தன்’ திகழ்வதால் அவனுக்குத் திடசித்தன் என அப்பாத்திரத்திற்குப் பாரதியார் மிகுந்த கவனமுடன் பெயர் சூட்டியிருப்பது போற்றுவதற்குரியது (Gopalan, 2001).

கைத்தொழில் போற்று

‘சாஸ்திரியார் மகன்’ என்ற கதையில் தனது வண்டி தெருவில் ஓடிந்து போனபடியால் அழுது கொண்டிருக்கின்றான். அதைக் கண்ட சிப்பாய் ஏன் அழுகின்றாய்? வீட்டுக்குப் போ உன் தந்தை சரி செய்து தருவார் என்று சிப்பாய் கூறும்போது ‘எங்கப்பா சாஸ்திரியார். அவராலே வண்டியை நேர்ப்படுத்திக் கொடுக்கமுடியாது. அவருக்கு ஒரு தொழிலும் தெரியாது. யார் வீட்டிலாவது அரிசி கொடுத்தால் வாங்கிக்கொண்டு வருவார். வேறே ஒரு இழவுந்தெரியாது’ என்று விம்மி விம்மியழுதான். சிப்பாய் சிரித்துக் கொண்டே போய்விட்டான்” எனக்கதை நிறைவுபெறுகிறது (Gopalan, 2001). இக்கதையில் பிறரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டிருப்பதையே தொழிலாகக் கொள்ளாமல் சிறுசிறு கைத்தொழில்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் பிறர் உதவியை நாடாமல் தன்கையே தனக்குதவி என்பதை அறிந்து செயல்பட்டால் அவை நமக்குப் பலசமயங்களில் துணைபுரியும் என்ற அரிய உண்மையைப் பாரதியார் அக்கதையின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

தூற்றுதல் ஒழி

‘ஓர் வியாதிக்கு ஓர் புதிய காரணம்’ என்ற கதையில் “செட்டியாருக்கு காலிலே முள் தைத்துப் பிரமாதமாக வீங்கியிருந்தது. செட்டியாரே ஏன் வீங்கியிருக்கிறது? என்று வாத்தியார் கேட்டார். எல்லாத்துக்கும் காரணம் கையிலே பணமில்லாதது தான் என்று செட்டியார் சொன்னார். சில தினங்களுக்குப் பின் வாத்தியாருக்குப் பலமான ஜலதோஷம் பிடித்திருந்தது. செட்டியார் வந்தார். ஏன் ஐயரே ஜலதோஷம் பலமாக இருக்கிறதே என்று கேட்டார். கையிலே பணமில்லை. அதுதான் சகலத்துக்கும் காரணம் என்று வாத்தியார் சொன்னார்” என்ற சான்றின்வழி நமது துன்பத்திற்கு அதனோடு தொடர்பற்ற பிறிதொன்றினைத் தொடர்புபடுத்தி அதன் விளைவாக நேர்ந்தது என்று காரணம் கற்பித்தல் தவறு. தொடர்பற்ற பிறிதொன்றின் மேல் பழியினை ஏற்றிக்கூறுதல் கூடாது என்று அன்றாட வாழ்விற்குத் தேவையான அறக்கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றார் (Gopalan, 2001).

மேலும் ‘ஆனைக்கால் உதை’ எனும் கதையில் “ஆனைக்கால் வியாதி கொண்ட பழ வியாபாரி பராக்காக இருக்கும் சமயம் பார்த்து ஒரு பையன் மெல்லப் போய்க் கூடையிலிருந்து ஒரு பழத்தைக் கையிலெடுத்தான். இதற்குள் கடைக்காரன் திரும்பிப் பார்த்து தனது பெரிய காலைச் சிரமத்துடன் தூக்கிப் பையனை ஒரு அடி அடித்தான். பஞ்சுத் தலையணையால் அடித்தது போலே அடி மெத்தென்று விழுந்தது. பையன் கலகலவென்று சிரித்துத் தெருமுனையிலே இருந்த தனது நண்பர்களைக்கூவி அடே எல்லோரும் வாருங்களடா வெறும் சதை எலும்பில்லை என்றான்” என்று வெறும் சதையாக இருக்கும் பிறரின் துன்பங்களைத் தூரத்திலிருந்து எலும்புள்ள துன்பங்களாக நினைத்துப் பிறர் அவதிப்படுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம் (Gopalan, 2001). பல நேரங்களில் நாமே அது போன்ற துன்பங்களை அனுபவித்திருக்கிறோம். மனிதர்கள் அனைவரும் பலநேரங்களில் இக்கதை யில் வருகின்ற சிறுவர்களைப் போலவே செயல்படுகின்றோம். ஆகவே பிறரைப்பழி தூற்றுவதை விட்டுவிட்டு நம்மை நாம் மேம்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை மேற்கொள்ள முனைதல் வேண்டும் என்ற அறக்கருத்தை முன் வைப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

அவா அகற்று

‘ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம்’ என்ற புத்தபிரானின் கூற்றைப் பாரதியாரும் முன்மொழிகிறார். இன்றையச் சூழ்நிலையில் வறுமையும் அறியாமையும் பெருகியிருப்பதற்குக் காரணம் பலவற்றைக் கூறலாம். அவற்றுள் தலையாய ஒன்று அளவுக்கு மிகுதியாகப் பொருளீட்டுதல். அந்த மிகுதியான பொருளீட்டலின் விளைவாக இன்பம்துயக்க முற்படுதல். இவ்வாசை மனிதர்களைத் தவறான பாதையில் செல்லத் தூண்டுவதைக் காணலாம். இதனைப் பாரதியார் ‘கிளிக்கதையில்’ எடுத்துரைக்கின்றார். மிளகாய்ப்பழச்சாமி என்ற சாமியாரிடம் ஒரு கிளி இருந்தது. பிரசங்கம் தொடங்கும் முன்பே சாமியார் கிளியை நோக்கி முருகா முருகா ஒரு கதை சொல்லு என்பான். உடனே கிளி ஏதோ கங்கா மங்கா வென்று குழறும். உடனே சாமியார் அடியார்களே இங்கிருப்பது கிளியன்று. இவர் சுகப்பிரமரிஷி என்று கூறி கந்தபுராணம் முழுவதையும் நவரஸங்களைச் சேர்த்துச் சேனாமாரியாகப் பொழிவான். இதைக்கேட்ட ஜனங்கள் பரவசமடைந்து பொன்னைப் பாதக்காணிக்கையாகக் குவிப்பார்கள். அவன் அப்பணத்தை எவ்வாறு செலவிடுவான் என்பது யாருக்கும் தெரியாத ரகசியமாக இருந்தது.

திடீரென்று மிளகாய்ப்பழச்சாமி மறைந்து போய்விட்டார். சாமியாருடைய கிளிக் கூடு புஸ்தகம் திருவோடு என அனைத்தையும் காணவில்லை. ஊர் மக்கள் மற்றும் காவல்துறை அதிகாரிகள் அனைவரும் சாமியாரின் பொன் பொருள் அனைத்தையும் தேடும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். சில இடங்களில் ஓரிரண்டு பொன் அகப்பட்டது. தேடிப் போனவர்களில் பலரைத் தேள் கொட்டிற்று. அநேகரைப் பாம்பு தீண்டிற்று. சில தினங்களுக்குப் பின்னர் வாழைப்பழச்சாமியார் ‘மிளகாய்ப்பழச்சாமி பொற்குடத்துடன் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பறந்துபோய் மேகமண்டலத்துக்குள் நுழைந்ததைக் தான் பக்கத்திலிருந்து பார்த்ததாகவும் தானே வழியனுப்பினதாகவும் புரளி பண்ணினான். அதிகாரி அடியார் விசுவாசியாகையால் தேடுதல் வேட்டையை விட்டுவிட்டார். வாழைப் பழச்சாமியாரும் கிளி ஒன்றை வளர்த்தார். அதற்குக் கங்கா மங்கா என்று கற்றுக்கொடுத்து அதைச் சுகப்பிரம ரிஷியென்று சொன்னான். எனினும் அவனுக்குப் பழைய வரும்படியில் நூற்றிலொரு பங்குகூட இவனுக்குக் கிட்டவில்லை. இந்த சமயத்தில் பழைய மிளகாய்ப் பழச்சாமி வந்துவிட இருவருக்கும் சண்டைமூண்டது. ஊர்மக்கள் அவர்கள் இருவரையும் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தினர். “வாழைப்பழச்சாமியை ஊரை விட்டுத் துரத்தி விடும்படிக்கும் மிளகாய்ப்பழச்சாமி மடத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்படிக்கும் இனிமேல் கந்தபுராண உபந்யாஸத்தில் வரும் பொன்னில் ஆறிலொரு பங்கு கோயிலுக்கும் நாலில் ஒரு பங்கு அதிகாரிக்கும் செலுத்தி விடும்படிக்கும் நியாய ஸ்தலத்தில் தீர்ப்புச்செய்யப்பட்டது” என்பதின் வழி பேராசைப் பெருநஷ்டம் என்ற கருத்து மையப்படுத்தப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது (Gopalan, 2001). அளவுக்கு அதிகமான ஆசை துன்பத்தைத் தரும் என்பதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் இக்கதை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

செய்வன திருந்தச்செய்

‘சிறுகதை’ என்ற கதையில் மனைவி தனக்கு உடல்நிலை சரியில்லாத காரணத்தால் கணவனுக்கு மட்டும் இரவுஉணவு சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் வீட்டிற்கு வந்த கணவன் எனக்கு இரவு உணவு வேண்டாம் நான் விரதமிருக்கப் போகின்றேன் என்றான். “உடனே அவள் பாதி கொதிக்கிற சோற்றை அவள் அப்படியே சும்மா விட்டுவிட்டு அடுப்பை நீரால் அவித்து விடவில்லை. தங்களிருவருக்கும் உபயோகம் இல்லாவிடினும் மறுநாள் காலையில் வேலைக்காரிக்கு உதவுமென்று நினைத்து அதுநன்றாகக் கொதிக்கும் வரை காத்திருந்து வடித்து வைத்துவிட்டுப் பிறகு நித்திரைக்குச் சென்றாள்” என்று கதை முற்று பெறுகின்றது (Gopalan, 2001). இக்கதையின் வழி ஒரு தொழிலைச் செய்யத்தொடங்கி பாதியிலே அதனால் தனக்குப் பயனில்லையென்று தோன்றினால் அதை அப்படியே நிறுத்திவிடக் கூடாது. பிறருக்குப் பயன்படுமென்பதை உணர்ந்துகொண்டு தான் எடுத்த பணியைச் சிறப்பாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற அறக்கருத்தைப் பாரதியார் இக்கதையின் வழி உணர்த்துகின்றார்.

இறைவேண்டல் செய்

அநுதினமும் இறைவேண்டல் செய்ய வேண்டும். இறைவனிடம் வேண்டும் போது “கிழவனுடைய அறிவுமுதிர்ச்சியும் நடுவயதிற்குள்ள மனத்திடனும் இளைஞருடைய உத்ஸாகமும் குழந்தையின் ஹிருதயமும் தேவர்களே எனக்கு எப்போதும் நிலைத்திருக்கும் படி அருள் செய்க” என ஏறெடுக்க வேண்டும் என்று பாரதியார் ‘பிரார்த்தனை’ என்ற கதையின் வழி இறைவேண்டலைக் கற்றுக்கொடுப்பதைக் காண முடிகின்றது. ஒரு செயலைச் செய்ய முற்படும்போது அறிவு முதிர்வுடையவரைப் போல் சிந்தித்துச் செயல்படவேண்டும் (Gopalan, 2001). அது மட்டுமன்று விரைவாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். கள்ளம் கபடற்ற உள்ளம் உடையவர்களாக இருந்திடல் வேண்டும் என்று எளிய நடையில் இயல்புற எடுத்துரைப்பதைக் காணமுடிகின்றது. மேற்கண்ட நற்பண்புகள் அறச்செயல்களைச் செய்ய வழிவகுக்கும் என்று உண்மையைப் பாரதியார் புலப்படுத்துகின்றார்.

பிறர் திறன் போற்று

பிறரின் தனித்திறன்களை மதித்துப் போற்ற வேண்டும். அவற்றைக் குலைத்து சிதைத்தல் கூடாது என்ற செய்தியை முன்வைக்கும் விதமாக ‘கவிராயனும் கொல்லனும்’ எனும் கதை அமைகின்றது. “ஐரோப்பாவில் மகாகீர்த்தி பெற்ற கவியொருவர் ஒரு கொல்லன் பட்டறை வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார். உள்ளே கொல்லன் பாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்தப்பாட்டு அந்தக் கவிராயராலே எழுதப்பட்டது. கவிராயர் உற்றுக்கேட்டார். அதை அவன் பல வார்த்தைகளைச் சிதைத்தும் மாற்றியும் சந்தந் தவறியும் மனம்போன படிக்கெல்லாம் பாடிக்கொண்டிருந்தான். கவிராயருக்கு மகாகோபம் வந்து விட்டது. உடனே உள்ளே போய்க் கொல்லனுடைய பட்டறையிலிருந்த சாமான்களையும் கருவிகளையும் தாறுமாறாக மாற்றிவைத்துக் குழப்பமுண்டாக்கத் தொடங்கினார்” (Gopalan, 2001). இதை அறியாத கொல்லன் என்னுடைய பட்டறையில் வந்து ஏன் இவ்வாறு செய்கின்றாய்? என்று வினவும் போது கவிராயன் “என்னுடைய பாட்டை நீ தாறுமாறாகக் கலைத்தாய். எனக்கு அதுதான் ஜீவனம். இனிமேல் நீ சரியாகப் படித்துக் கொள்ளாமல் ஒருவனுடைய பாட்டைக் கொலைசெய்யாதே என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்” என்பதின்வழி பிறரின் திறனைப் போற்றி மதித்தல்வேண்டும் என்ற அறச்சிந்தனை வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது (Gopalan, 2001).

முடிவுரை

பாரதியார் கதைகள் தனிமனிதனுக்கு இருக்கவேண்டிய நற்பண்புகளை நிரல்படுத்துகின்றன. தனிமனிதன் இவ்வறத்தினைப் பின்பற்றி வாழ முற்படும்போது அது அறிவுடைய வாழ்வாக அமையும். அதன்வழிச் சமுதாயம் மேம்படும். தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் தாம் கண்ட நிகழ்ச்சிகளையே கதையாக்கித் தரும் பண்பினைப் பாரதியாரிடம் காணமுடிகின்றது. தம்மைச்சுற்றி தம்முடன் இணைந்திருந்த மக்களை மையமிட்டே கதைக்களக்கமும் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. தாய் சொல்லைத் தட்டாதே கைத்தொழில் போற்று தூற்றுதல் ஒழி அவா அகற்று செய்வன திருந்தச்செய் இறைவேண்டல் செய் பிறர் திறன் போற்று போன்ற பல்வேறு தலைப்புகளின் கீழ் அறக்கருத்தாக்கங்களைத் தமது நூல்களில் பாரதியார் பதிவு செய்துள்ளார். அறக்கருத்தாக்கங்களின் படி வாழவேண்டுமெனில் நல்ல போதனைகளைக் கேட்டும் நல்ல கதைகளைப் படித்தும் வாழலாம். அவ்வாறு செய்து மனந்திரும்புவோரும் இருக்கின்றனர். தானே மனந்திரும்புவதும் போற்றுவதுக்குரியது. இதுவும் ஒரு வகையில் அறப்புரட்சியில் அடங்கும். ஏனெனில் அறக்கருத்துக்கள் மனிதனைப் பண்படுத்தும். மனிதனை மேம்படுத்தும். பாரதியாரின் கதைகளில் மிகுதியும் தனிமனித அறக்கருத்தியல்கள் நிறைந்ததான நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருப்பதை முன் வைக்கின்றது இவ்வாய்வு என்பதில் ஐயமில்லை.

References

Suryanarayana Sastri, V.K. (2012) Tamil Viyasangal, New Century book House, Chennai, India.

Sakthivel, S. (1995) Nattupuraviyal aaivu, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Gopalan, (2001) Mahakavi Bharathiyar Eazhuthukal Muluvathum adangiya Oray Nool, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License